



עפ"ת 55726/09/22 - פרס קרקור נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 55726-09-22 קרקור נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 90523306034

בפני	כבוד השופט עמית יורם צלקובניק
מעוררים	פרס קרקור ע"י ב"כ עוה"ד אמיר מסארוה
נגד	מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד מירי ביטון - הראל
משיבים	

פסק דין

המערער הגיש ביום 23.8.22 לבית המשפט השלום לתעבורה מחוז מרכז בהמש 12452-08-22 בקשה להארכת מועד להישפט בגין עבירה של נהיגה במהירות העולה על המותר המתייחסת לדוח מס' 90523306034 מיום 27.2.22;

בבקשה נטען כי זו הוגשה באיחור לא רב נוכח כך שצוין בדוח כי ניתן היה להגיש בקשה להישפט עד יום 31.7.22. המערער טען לא קיבל את הודעת תשלום הקנס, ונודע לו אודות קיומו של הדוח מבירור שערך בדואר ביום 14.8.22 בעניין קנסות העומדים נגדו. בנוסף נטען כי אישור המסירה שהוצג חסר פרטים מהותיים ובהם שם האב, תאריך החזרת הדואר, שם הדוור, והודעות על קבלת הדואר. עם זאת, צורף על ידי ב"כ המערער דוח מעקב משלוחים לפיו נמסרו 2 הודעות על דבר הדואר (בימים 21.3.22 ו- 27.3.22) אך נטען כי פער הזמנים בין 2 ההודעות קטן מידי ולא איפשר באפן סביר את "בדיקת הדואר"; עוד נטען כי בבירור שערך המערער הוברר לו כי אחיו, פארס קרקור, הוא שנהג ברכב, אולם לא הוצג תצהיר בעניין זה מטעמו של האח.

בהחלטת בית משפט קמא (כב' השופטת הבכירה א' וישקין) מיום 11.9.22 נקבע כי חזקת המסירה לא הופרכה, והמערער לא הגיש בקשתו במסגרת הזמנים המוקצבת, ואין לקבל הבקשה.

המערער טען בערעורו כי לא ניתנה התייחסות לטענותיו בדבר אישור המסירה הלקוי; כי אחר נהג ברכב; כי הבקשה הוגשה באיחור קל, וכי לא אחת נקבע בפסקי דין במקרים אחרים, כי ניתן לקבל בקשה להישפט המוגשת באיחור של מספר ימים. עוד צוין כי המערער הינו נהג חדש, והרשעתו תחייב אותו לחזור על מבחן עיוני ותביא להארכת התקופה בה הוא נחשב לנהג חדש.

לא מצאתי מקום לקבלת הערעור.

הודעת תשלום הקנס שהוצגה, נשלחה בדואר רשום, ובאישור מסירה מצוינים פרטי המערער, מספר זהות, כתובת כוללת ת.ד, פרטי הדוור, והתאריך - 5.4.22, בו הוחזר הדואר שלא נדרש, התואם את הרישום בדוח מעקב משלוחים שהוצג על ידי ב"כ המערער. המערער לא העלה כל טעם מדוע נמנע ממנו לקבל את הדואר נוכח הנטען על ידו לגבי טיב הרישומים על אישור המסירה, וכפי שעלה חלפו 16 ימים בין המועד בו הונחה ההודעה הראשונה ביום 21.3.22 ועד

עמוד 1



החזרת הדואר ביום 5.4.22. בנסיבות אלה צדק בית משפט קמא בקביעתו כי לא עלה בידי המערער להפריך את חזקת המסירה (סעיף 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974)

על פי הוראת סעיף 229(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי, תשמ"ב-1982 על הנהג להודיע, תוך תשעים ימים מיום המצאת הדוח שיש ברצונו להישפט על העבירה. על פי הוראת סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי ניתן להורות על הארכת מועד להישפט במקרה של חריגה ממסגרת זמן זו, אם הבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ושמנעו ממנו להגישה במועד והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה כמפורט בסעיף 229(ה) לחוק סדר הדין הפלילי, או אם עולים "נימוקים מיוחדים" אחרים.

כפי שציינתי בתיק נוסף בו דנתי בעניינו של המערער (עפ"ת 19171-10-22) בו עלתה טענה דומה להגשת הבקשה באיחור של מספר ימים, אין בהגשת הבקשה באיחור "קל" - בעניינו למעלה מ-3 שבועות - כדי להוות כשלעצמה, נימוק מיוחד, להארכת מועד בעבירות קנס שקיימת לגביהן חשיבות רבה בהקפדה על סופיות הדיון, ואין לאמץ גישה המתירה "גלישה" מעבר לתחום הזמנים המוקצב, ללא הנמקה ממשית.

המערער אינו מסתייג מכך כי בוצעה עבירת מהירות כמפורט בדוח. הטענה כי אחר נהג ברכב אינה נתמכת בתצהירו של האחר, וממילא לא קיים פירוט קונקרטי לנסיבות ביצוע העבירה. די בכך כדי להביא לדחיית הטענה בדבר חשש לעיוות דין. עוד ציין בית משפט קמא כי טענה סתמית כי אחר נהג אינה ראויה להתקבל כיוצרת חשש לעיוות דין, וראו בעניין זה - רעפ 8626/14 מוחמד סמארה נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (10.2.2015).

הערעור נדחה.

מזכירות בית המשפט תעביר פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, י' כסלו תשפ"ג, 04 דצמבר 2022, בהעדר הצדדים.